

Đúng năm giờ bác Chu tài xế xe taxi phải giao xe, nhìn đồng hồ đã năm giờ mười lăm rồi, nên bác tài đem tờ mờn b&#nng “tờ mờn th&#i không đón khách” treo lên.

Đúng ngày cuối tuần, hồc sinh trong ký túc xá c&#a tr&#ng trung hồc s&# b&#n m&#i ch&#y ủa ra. Bác Chu tài xế nh&#n không đ&#c thói quen này nên đ&#ng xe l&#i, nhìn hồc sinh đi đi l&#i l&#i, chúng nó m&#c đ&#ng ph&#c nhà tr&#ng, trên m&#t t&#i c&#i r&#ng r&#.

- “Bác tài, cháu...cháu mu&#n ng&#i xe c&#a bác.” M&#t bé gái chân đi cà th&#t l&#ng mang c&#p sách đi đ&#n, nhìn hai bên phải trái nói v&#i vàng. Bác tài nói phải giao xe, và ch&# có đ&#ng xe chút xíu thôi. Em bé gái cúi đ&#u, m&#y giây sau nó l&#i thành kh&#n nói: “Cầm &#n bác, bác tài, cháu ch&#ng&#i m&#t tr&#m là m&#t tr&#m thôi.”

Hai ch&# “cầm &#n” làm cho bác Chu tài xế đ&#ng lòng, bác nhìn trên trên thân em bé gái m&#c cái áo gi&#t tr&#ng tinh, m&#t cái c&#p sách cũ không th&# cũ hồn đ&#c n&#a, nên nh&#n không đ&#c b&#n th&# dài nói: “Lên xe.” Em bé gái sung s&#ng lên xe. Xe đ&#n khúc quanh, em bé gái đ&#t nhiên đ&#ng hồng nói: “Bác tài, cháu ch&# có ba đ&#ng b&#c mà thôi, cho nên, đ&#n n&#a tr&#m thì cháu xu&#ng.” Bác tài nhìn trong kính chi&#u hồu th&#y em bé gái m&#t đ&# g&#t, không nói gì. Đây là xe taxi &# thành ph&#, giá m&#i đo&#n đ&#ng có th&# là năm đ&#ng.

Lái xe đ&#n tr&#m đ&#ng công c&#ng thì bác tài đ&#ng xe l&#i, em bé đ&#ng n&#i c&#a vui v&# nói: “Th&#t cầm &#n bác, bác tài.”

Bác Chu tài xế nhìn th&#y em bé gái kh&#p khi&#ng đi v&# phía tr&#c, đ&#t nhiên trong lòng có chút ái ng&#i. Cũng t&# ngày cuối tuần &#y, bác Chu tài xế m&#i ngày cuối tuần đ&#u nhìn th&#y em bé gái đ&#ng đ&#i c&#ng tr&#ng, m&#y chi&#c xe taxi ch&#y qua, em bé gái nhìn nh&# không nhìn, ch&# bi&#t đ&#ng ch&#. Em bé gái đ&#i mình ? Bác Chu đoán và trong lòng c&#m th&#y &#m áp, bác lái xe đ&#n, em bé gái t&# đ&#ng xa gi&# tay v&#y v&#y, bác Chu tài xế r&#t kinh ng&#c, xe bác ta màu da cam gi&#ng v&#i các xe taxi khác, em bé gái làm sao có th&# nhìn mà bi&#t đ&#c ch&# ?

Đây là ba đ&#ng, đây là m&#t tr&#m. Bác tài không hồi nó t&#i sao ch&# đ&#ng đ&#i xe c&#a mình, và cũng không hồi t&#i sao ch&# ng&#i có m&#t tr&#m ? Trong lòng em bé gái đ&#u có m&#t bí m&#t nh&#, bác Chu tài xế r&#t hi&#u đi&#u này. M&#t l&#n, hai l&#n, ba l&#n, đ&#n đ&#n bác Chu tài xế tr&# thành thói quen. Cuối tuần tr&#c khi giao xe, thì ng&#i cu&#i cùng phải ch&# nh&#t đ&#nh là cô bé th&#t chân trong tr&#ng trung hồc s&# b&#n m&#i. Bác tài đem tờ mờn b&#nng “tờ mờn không ch&# khách” treo lên, chuyên tâm đ&#i tr&#c c&#ng tr&#ng. Em bé gái ch&# m&#i b&#n m&#i l&#m tu&#i mà thôi, v&#a nhìn th&#y ông thì gi&#ng nh&# con nai nh&# ch&#y qua đ&#ng, l&#n ti&#ng nói v&#i b&#n hồc “tờ mờn bi&#t”, b&#t quá ch&# năm phút đ&#ng hồ là em bé gái xu&#ng xe, câu cuối cùng v&#n là: “Cầm &#n bác, bác tài.” Hình nh&# ch&# đ&#i câu nói &#y, cuối tuần b&#t k&# là đi bao xa thì bác Chu cũng lái xe đ&#n tr&#ng. Có lúc giao xe b&# ph&#t, bác ta cũng nh&#t đ&#nh ch&# em bé gái đi m&#t đo&#n đ&#ng. Th&#i gian qua r&#t nhanh, tình hình này ti&#p t&#c thêm m&#t năm n&#a, ch&#p m&#t mùa hè c&#a năm th&# hai đã đ&#n.

Nhìn em bé gái mang cặp sách thßt nßng nß, bác Chu đßt nßißn cßm thßy nhß đánh mßt cái gì đó. Bác bißt em đã tßt nghißp phß thông cßp hai, và nó sß hßc cßp ba ở đßu ?

- “Bác tài, cám ơn bác, có   đây là  n cuối cùng cháu ngồi xe của bác, th t làm phi n bác quá. Cháu thi đ u tr  ng trung học Tân T p Nh t, có   n a năm m i v  nhà m t  n,” em bé gái nói nh  th .

Bác tài t  trong kính chi u h u nhìn c p m t em bé gái, trong lòng r t là không yên. Em bé qu n nßißn r t ưu tú, tr  ng Tân T p Nh t là tr  ng đ i m c a t nh, thi đ u vào đó thì đã bước m t chân vào ng  ng c a đ i h c r i.

- “Vậy thì bác đ a con v  nhà.” bác tài nói.

Em bé gái  c đ u nói mình ch  có ba đ ng b c mà thôi.

- “ n này không  y ti n.” Bác tài nói xong thì nhìn đ ng h , đ a em bé gái v  nhà thì nh t định giao xe b  tr  gi , có th  b  ph t chút ti n, nhưng có quan hệ gì ch  ? Bác mu n ng i chung với em bé gái thêm chút nữa. Em bé gái nói đ a ch  r t xa, còn thêm b y tr m n a, n a gi  sau, bác tài đ ng xe, em bé  m c p bước xuống, bác tài  y m t cái h p trong xe ra, nói: “Đây là món quà bác t ng cháu.”

Em bé gái kinh ng c tiếp nhận quà, sau đó cúi mình chào bác tài, nói: “Cám ơn bác, bác tài.”

Nhìn em bé gái th t chân đi vào nhà, bác Chu tài x  th  dài. Cháu bé, t  nay không còn g p  i n a ? Bác tài cũng không bißt tên em bé là gì nữa !Đã qua m  i năm r i.

Bác Chu tài x  v n còn lái xe taxi.

Hôm nay, việc làm không nhiều, ông đang lái xe, nh ng  i nghe được ch  ng trình ca nh c của đài giao thông phát đi ch  ng trình “nh n tin tìm người, tìm bác tài x  m  i năm trước thuê xe của công ty Th ng L i, s  xe là Axxxx.” Bác Chu tài x  vừa nghe thì ng  ng  i ra, có người tìm ông ta ? M  i năm trước, ông ta lái chính là chiếc xe này.

Đi n thoại g i th ng đ n t ng đài, ng  i phụ trách t ng đài kinh ng c đ a cho bác tài x  s  đi n tho i, bác Chu nghi hoặc, là ai nh  ? M i ngày b n b u vì k  sinh nhai, ngo i tr  bà v  ra thì bác tài không quen bißt ng  i ph  nữ nào khác.

G i đi n tho i, bác tài nghe âm thanh c a m t cô gái tr , cô ta kinh ng c vui mừng h i: “Là bác sao, bác tài ?”

Bác tài gi t mình, âm thanh này,  i nói này r t là quen thuộc, nh ng bác tài không nh  là ai c .

- “Cám ơn bác, bác tài.” Cô gái đi nói.

Hai người h n g p nhau   một quán cà phê, khi gặp cô gái ấy, bác Chu hình nh  nh n không ra, trước m t là m t cô gái th  t tha, là bé gái m  i năm trước đi xe ch  có ba đ ng b c đó   ? Cô gái đ ng lên cúi mình chào bác tài và nói: “T  trong lòng cháu cám ơn bác, bác tài.”

 ng cà phê, cô gái k  chuy n ngày trước:

M  i hai năm trước, ba c a cô cũng là m t tài x  lái xe taxi, ông r t th  ng y u cô gái, m i ngày cuối tuần, dù b n cách m y ông cũng lái xe đ n tr  ng đ a cô v  nhà. T t đ n, c  nhà v  quê ăn t t, vì đ  mang được nhi u đ , ba c a cô mượn xe bánh mì c a ng  i b n. Lái xe được n a đ  ng, đ t nßißn tuy t r i r t nhi u, không may tông vào m t chiếc xe hàng, xe bánh mì b  h  toàn bộ, ba c a cô ch t t i ch , t  đó chân của cô b  th  ng n ng. Ch n c t ba xong, m  ph i b i th  ng xe cho ng  i b n c a ba m t kho n ti n  n, và đ  làm ph u thuật chân cho cô, nên m  làm việc ngày đêm không ngh , còn cô, sau khi v t th  ng lành thi  p t c đi h c, nh t tâm muốn mau  n. Cô r t kiên c  ng, việc gì cũng có th  ch u đ ng, nh ng duy ch  có m t việc là không ch p nhận người khác th  ng h i mình. Cho nên, cô không nói cho ai bißt việc b  tại n n trên đường. Tan h c v  nhà, khi b  b n h c h i t i sao b y giờ  i đi xe công c ng ? Cô bé nói đ i là vì ba đi xa, nói đ i được n a năm, cho đến khi gặp bác Chu tài x . Cô bé th y chiếc xe taxi đ ng bên đ  ng không chút đ ng đ y, gi ng nh  ba cô bé lái xe đ n đ i trước c ng tr  ng.

Cô bé ch có ba đ ng đ đi xe công c ng, nh ng cô bé l y t t c đ ng i xe taxi, ch ng i m t tr m, sau đó đi b n a gi n a v nhà, m c dù đ ng r t xa, nh ng cô bé v n th n nhiên đi, b i vì không ai có th đoán bi t là ba c a cô bé đã ch t.

- “Bác nh t đ nh không bi t, chỉ c xe taxi mà bác đang lái đó là chỉ c xe mà ba c a cháu đã lái, s xe c in mãi trong óc c a cháu.”

Cô gái nói xong thì n c m t r i xu ng: “Cho nên, t xa xa, ch c n nhìn thì cháu li n nh n ra nó.” Bác Chu tài x th y l mũi nóng, chút xíu n a thì cũng ch y n c m t.

- “T m huy ch ng này cháu luôn mang trên mình, cháu không bi t, n u không có nó thì cháu có th đi đ c đ n ngày hôm nay không. H n n a, bác tr l i cháu ti n xe, cháu v n c gi nó. Có m t chút ti n, cháu c m th y v n đ gì cũng có th kh c ph c đ c. M c dù m t ph thân, nh ng cháu v n có ph thân nh cũ.” Nói xong, cô gái l y trong túi ra t m huy ch ng mang vào mình. Góc c nh c a t m huy ch ng đó đã bi n thành màu đen, sau t m huy ch ng có vi t hàng ch : “Chúc cu c s ng c a con cũng nh t m huy ch ng này.”

T m huy ch ng này là c a bác Chu tài x làm quà t ng cho cô gái m i năm tr c. Cô gái d t cánh tay c a bác Chu tài x r i kh i quán cà phê. Nhìn cô gái lái xe đi r t xa, bác Chu đ ng xe bên đ ng, đ cho n c m t ch y xu ng. Cô gái th t chân y, cô gái y bây gi bác tài m i bi t tên cô ta là Lâm M Tuy t, cô gái và con c a bác tài đã ch t cách đây m i năm vì ung th , th t qu là n t ng gi ng nhau ! Con gái c a bác khi còn s ng, c m i ngày cu i tu n thì bác đ u lái xe đ n tr ng đón nó. Con gái tr c khi lên xe thì nói: “Cám n ba.”, xu ng xe cũng câu y: “Ba, con cám n ba.”, làm cho bác tài c m nh n đ c r t nhi u h nh phúc !

T m huy ch ng y là c a con gái ông đ c th ng trong k thi Olympic, đã làm cho ông ta r t kiêu hãnh và hy v ng, nh ng con gái ông đ t nhiên ch t đi khi n cho ông ta không k p đ phòng. L i đ n ngày cu i tu n, đi ngang qua tr ng trung h c s b n m i, ông ta đ u đ ng xe l i, hình nh con gái v n có th t c ng tr ng ch y ra, lên xe, và l n ti ng nói: “Ba, cám n ba.”

Trên đ ng tr v nhà, bác Chu mua m t t báo, v a m báo ra xem thì bác li n th y ngay hình c a cô gái th t chân y. Cô ta c i t i v i bác Chu tài x , trên đ m c có ch y hàng ch l n: Lâm M Tuy t – phó t ng giám đ c tr nh t c a công ty đa qu c gia, ni m kiêu hãnh c a thành ph S...” bác Chu tài x kinh ng c há h c mi ng, đ c nhanh nh ch p, v a đ c v a móc túi l y thu c ra hút theo thói quen.

Đ t nhiên, tay c a ông ta ch m ph i m t phong bì, l y ra, bên trong phong bì đ ng đ y ti n đô la M dày c m, bác Chu ng ra, bác ta nghĩ không ra Lâm M Tuy t b ti n vào túi ông lúc nào ? Có ph i khi c m cánh tay mình đ n đi không ?

Gi a x p ti n m kim y còn k p m t t gi y nh : “Bác tài, đây là l i t c c a yêu th ng, xin bác nh n l y. Cái v n vô giá thì vĩnh vi n trong lòng cháu. Cám n bác, bác tài !”

C p m t c a bác tài l i m m thêm m t l n n a...